

Η ΒΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΡΡΩΣΤΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

Κύριε Αντωνόπουλε, ως Α' αντιπρόεδρος του Πανελληνίου Συνδέσμου Αθλητικών Συντακτών (ΠΣΑΤ) θα θέλαμε να μας πείτε λίγα πράγματα για τη δουλειά του αθλητικογράφου;

Η δουλειά του αθλητικογράφου... του αθλητικού συντάκτη, γιατί δεν υπάρχει ο όρος αθλητικογράφος. Ο όρος αθλητικογράφος είναι μια μορφή διαστρέβλωσης. Υπάρχει μόνο ο επαγγελματίας αθλητικός συντάκτης, ο οποίος είναι μέλος του Πανελληνίου Συνδέσμου Αθλητικών Συντακτών (ΠΣΑΤ) και της αντίστοιχης ένωσης συντακτών. Στην Ελλάδα έχουμε πέντε ενώσεις συντακτών, επαγγελματιών δημοσιογράφων, οι οποίες είναι υπό την ομπρέλα της Πανελληνίας Ομοσπονδίας της ΠΟΕΣΥ.

Ο επαγγελματίας αθλητικός συντάκτης είναι λοιπόν μέλος του ΠΣΑΤ, του οποίου έχω εγώ την τιμή για Τρίτη συνεχόμενη θητεία να είμαι Α' Αντιπρόεδρος, στο σωματείο το οποίο συμπωματικά συμπληρώνει φέτος 60 χρόνια ζωής. Όπου μέσα από αυτό το σωματείο έχουν περάσει μεγάλες και ιστορικές μορφές από το χώρο της αθλητικής δημοσιογραφίας και απλά θα σας πω κάποια ονόματα, τα οποία ενδεχομένως να τα έχετε ακούσει όπως ο Βαγγέλης Φουντουκίδης, ο Μανώλης Μαυρομάτης, ο Γιάννης Διακογιάννης, ο Γιάννης Θεοδωρακόπουλος, ο Παύλος Γερακάρης. Έχουν περάσει λοιπόν άνθρωποι που έχουν γράψει ξεχωριστή ιστορία και στη δημοσιογραφία και στα

αθλητικά γεγονότα.

Θέλατε, κ. Αντωνόπουλε, από μικρός να γίνετε αθλητικός συντάκτης;

Εγώ παιδιά έγινα επαγγελματίας αθλητικός συντάκτης, γιατί από μικρός μου άρεσε ο αθλητισμός. Όταν ήμουν μικρός δεν ήθελα να γίνω συντάκτης αλλά γυμναστής. Όμως εκείνα τα χρόνια

που πήγαινα σχολείο, τα μισά χρόνια στο Γυμνάσιο της Πύλου και τα υπόλοιπα στην Αθήνα, έσπασα το πόδι μου παίζοντας μπάλα και βεβαίως το όνειρο του γυμναστή πήγε περίπατο.

Η αγάπη όμως για τον αθλητισμό με ώθησε να ακολουθήσω το δρόμο του αθλητικού συντάκτη.

Ως μεγαλύτερος θα σας παροτρύνω και θα σας ζητήσω αυτό που θα επιλέξετε να κάνετε στη ζωή να το αγαπήσετε, γιατί αν δεν το αγαπήσετε δεν υπάρχει περίπτωση να πετύχετε.

Το επάγγελμά μου το αγάπησα πολύ και έκανα πολλές θυσίες. Έχω ζήσει πάρα πολλά ευχάριστα πράγματα από αυτό. Έχω καλύψει στην καριέρα μου πέντε Ολυμπιάδες. Έχω διατελέσει διευθυντής τύπου των Ολυμπιακών αγώνων του 2004 στην Αθήνα. Έχω ταξιδέψει στις περισσότερες χώρες του κόσμου με αποστολές για τη δουλειά μου. Τέλος έχω διατελέσει υπεύθυνος τύπου σε πάνω από είκοσι αθλητικών διοργανώσεων ευρωπαϊκού και παγκοσμίου χαρακτήρα που έχουν γίνει στην Ελλάδα.

Πότε πρωτοξεκινήσατε την ενασχόληση σας και από πιο έντυπο;

Ξεκίνησα το 1984 από δύο προπούντυπα εκείνης της εποχής, έγγραφα και στα δύο ταυτόχρονα, στο ΠΡΟΠΟΡΑΜΑ και τα ΠΡΟΠΟΝΕΑ. Αυτά ήταν έντυπα που έκαναν ανάλυση γύρω από τα ποδοσφαιρικά παιχνίδια και την ίδια χρονιά έπιασα δουλειά σε μια ιστορική ημερήσια εφημερίδα, η οποία ήταν δημοσιογραφικό σχολείο και αναφέρομαι στην εφημερίδα ΑΥΓΗ, που υπάρχει και σήμερα. Αυτή ήταν η πρώτη μου εφημερίδα και μετά από τρία τέσσερα χρόνια βγήκε και το περιοδικό, το μοναδικό που κυκλοφορούσε στην Ελλάδα, το ΣΟΥ-

ΠΕΡΣΟΥΤ, στο οποίο είχα την αρχισυνταξία και έκανα και τις μεγάλες συνεντεύξεις με μεγάλα ποδοσφαιρικά ονόματα Ελλήνων αλλά και ξένων.

Τι σπουδές πρέπει να έχει κάποιος για να ασχοληθεί με το αθλητικό ρεπορτάζ;

Το κυρίαρχο είναι να έχει ολοκληρώσει την βασική του παιδεία, δηλαδή να έχει τελειώσει το Λύκειο και στη συνέχεια να φοιτήσει στις σχολές δημοσιογραφίας που υπάρχουν και λειτουργούν στη χώρα μας. Διδάσκω και έχω διδάξει και στο παρελθόν σε κάποιες από αυτές. Μια τέτοια σχολή θα μπορούσε να σε βάλει στο πνεύμα του αθλητικού ρεπορτάζ.

Στη πράξη η ζύμωση και η διατριβή μέσα από το καθημερινό ρεπορτάζ, είναι αυτό που θα σε κάνει δημοσιογράφο.

Οι σπουδές θα σου δώσουν τη θεωρητική πλευρά και η πρακτική πλευρά θα συμπληρώσει το συνολικό παζλ, ώστε να μπορέσεις να γίνεις επαγγελματίας δημοσιογράφος.

Είστε ευχαριστημένος από τη δουλειά σας;

Είμαι πολύ ευχαριστημένος, γιατί με αυτή τη δουλειά γνώρισα και έκανα φίλους ανθρώπους που υπήρξαν παιδικά μου είδωλα από το ποδόσφαιρο και τον αθλητισμό. Μου δόθηκε η ευκαιρία να ταξιδέψω σε όλο τον κόσμο. Να γνωρίσω ανθρώπους και από άλλες χώρες. Να ζήσω καταστάσεις κι εμπειρίες που ούτε καν τις φανταζόμουν, όταν ήμουν στην ηλικία σας και πήγαινα κι εγώ στον σχολείο από το χωριό μου το Ρωμανό Μεσσηνίας, στην Πύλο μαζί με το δάσκαλό σας τον κ. Φουρτούνη. Πιστεύω να γνωρίζετε ότι με το δάσκαλό σας πηγαίναμε μαζί σχολείο σε διαφορετικές τάξεις.

Ως αθλητικογράφος είστε καθημερινά στα γήπεδα, μήπως μπορείτε να μας πείτε πώς δημιουργείτε η βία εκεί;

Η βία και αυτό είναι πολύ ουσιαστική ερώτηση που μου κάνετε, είναι ένα φαινόμενο το οποίο με βασική ευθύνη και των παραγόντων που διαχειρίζονται και «υπηρετούν» τους θεσμικούς φορείς του ποδοσφαίρου και των ανθρώπων που διαχειρίζονται τα Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας ΜΜΕ στην Ελλάδα, είτε αυτό είναι ραδιόφωνο, είτε είναι τηλεόραση, είτε είναι έντυπος τύπος, είναι συνυπεύθυνοι όλοι ο καθένας στο μέτρο που τους αναλογεί, γιατί με την ανοχή ή τις επιλογές που κάνουν συντηρούν ή τροφοδοτούν τη βία, η οποία εμφανίζεται στα γήπεδα.

Δυστυχώς στην Ελλάδα δεν έχει υπάρξει οργανωμένη καμπάνια, να το πω έτσι, κατά της βίας, που το μεγαλύτερο αντίδοτο της θεωρώ ότι είναι η παιδεία.

Πρέπει να υπάρξει αθλητική διαπαιδαγώγηση των νέων παιδιών γύρω από το ποδόσφαιρο και γενικότερα γύρω από τον αθλητισμό στα σχολεία. Είναι έγκλημα αυτό που γίνεται στην Ελλάδα και να σας πω ότι το Υπουργείο Παιδείας, όποιος και να το